

Подирь малко са еви прекрасната Валентина Рокебрюнъ. Засмѣното и лице, подобно на слънцето което распръсва облацитъ, докара тишина въ сърцето на Бюсси. И тя повтори съ голѣма пріятност предложеніята на брата си, защото гостелюбіето е главната добродѣтель на Канадцитъ. Два часа трая посѣщеніето на пріятеля ни безъ да ги той осѣти. И като излѣзе заминъ за Сіото-Тоунъ, придруженъ до станціята на желѣзния пътъ отъ Канадеца. Когато този са готвеше да се върне въ града.

— Дъ ся попыта, оржжіята ти?

— Немамъ оржжія, отговори Бюсси.

— Немашь? отивашъ къмъ Западъ и немашь нито револверъ нито широкъ ножъ за да та почи- татъ?

— О! Діаволътъ не е толкози черъ колкото го изобразяватъ.

Помни, пріятелю мой, слѣдующето: ты отивашъ въ непріятелска страна, внимавай слѣдователно. Говори малко и дръжъ сѣкога кондака на единъ револверъ. Бжди увѣренъ че ще та оплетхтъ въ препирни, и че ще имашъ на срѣща си сичкія свѣтъ. Сичкитъ жители на града сж твои длъжници, и въ таквызи обстоятелства исплатата е едно рѣганье съ ножъ. Ако та туй сполети, кой ще са погрижи за тебе? кой ще потърси убіеца? който го види ще зажуми, ще та запырхтъ подъ нѣкое дърво и *память твоя погине*тъ съ шумомъ.